

тву или Христа, Његову заповест, или себе и своје благостање. Не може се догодити да сачувамо и једно и друго. И све док у нашем животу не буде чврсте одлучности: „Нека буде воља Твоја“, не само у свим околностима, најтежим и најжалоснијим, у које нас Господ поставља, него у свему што ми у животу испуњавамо, говорећи: „Нека се уз Твоју помоћ и силу, Господе, испуни заповест коју си ми дао!“, наше исповедање неће бити истинско. Господ нас упозорава на то да ко хоће живот свој, душу своју, да сачува, да сачува за овај свет, тај ће је изгубити. И ми знамо да управо тако увек и бива, и у оне године ужасног гоњења, многи су желели да сачувају свој живот, стога су се и одрицали од Христа, и тако губили свој живот.

Данас свет за главни принцип живота сматра управо то, како да сачува свој живот, да га придобије све што је неопходно за овај живот (како то свет схвата). Али не могуће је не видети да се губи управо оно што живот чини драгоценим. Оно захваљујући чему реално вреди живети, јер без Христа, без љубави према Њему, живот је бесмислен и празан, и само животом по вери, безрезервном љубављу ка Господу и људима, кроз давање себе другима, кроз губитак свог живота ради овога, ми га стичемо.

Немоћни смо и веома слаби. Нико од нас не може рећи да је снажнији од Петра, који се због једне служавкине речи одрекао свога Спаситеља. Свако од нас данас мора да сагледа колико

пута се одрекао Христа или речју или ћутањем или својим животом. Требамо се обратити нашим светитељима, који су такође били немоћни који су се такође колебали у вери, који су се понекада одрицали од Господа, али који су знали да Господ, уколико Му се у самој ствари будемо обраћали својим животом, може учинити све.

Сетимо се, како се молила блажена Фелицита, млада слушкиња, док је била у затвору. Овом молитвом она се нама обраћа са утехом, да би схватили, да премда смо крхки и слаби и не можемо наизглед, својом природом да се супротставимо невољама и ужасним искушењима, али када дође најважније искушење, тада ће у мени бити мој Христос. Господ Духом Светим даје утеху свакоме страдању које човека снађе и оснажује сваку људску немоћ. Он нам говори: „Не бој се мало стадо!“. Он нам говори: „Погледајте, не продајте ли се мноштво врабаца за две паре, али сваки је од њих у уму Оца Небеског, Који се брине о њима и зна, шта ће се догодити са сваким од њих. Нисте ли ви драгоценији од мноштва ових малих врабаца?“ Не бојте се оних који убијају тело, а души не могу naudити. Хоће ли нас мач или гоњења, говори нам читава Црква светих, или ма каква мука или ма каква несрећа одвојити од љубави Божије, коју Он има према свакоме од нас? Само када би били заједничари ове љубави у самој ствари, читавим животом и смрћу својом. Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ПРВА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

СВИХ СВЕТИХ

св.муч. Тимошеј, еп. Бруски, св.муч. Александар и Антонина
Мш. 10:32-33, 37-38, 19:27-30, зач. 38; Евр. 11:33-12:2, зач. 330.

iprohojerej Aleksandar Sharunov
О ОДРИЦАЊУ ОД ХРИСТА
(На недељу Свих Светих)

У име Оца и Сина и Духа Светога.

Данас прослављамо све свете наше Цркве, који су свети светосћу Божијом. И сви смо призвани на ову светост. Ради тога смо и крштени у име Оца и Сина и Светога Духа, ради тога примамо свете Христове Тајне, где уочи самог Причешћа чујемо: „Светиње светима“. Ко није свет, објашњава свети Кирило Јерусалимски, нека не приступа. „Један је свет, један је Господ Исус Христос“. И свети оци – монаси из својих пустиња, које су биле поприште њихових духовних борби, заједно са мученицима говоре свакоме од нас о једној – универзалној тајни живота: „Дај крв и прими Дух“.

Како да стекнемо овакву посвећеност? Само од Господа. Треба да у светој Литургији примимо крв Првомученика, Првосветитеља, јединога светога Господа нашег Исуса Христа, кроз Њега се

присајединити Божанскоме Духу, да би били способни да дајемо себе и будемо свети, будемо Христи.

„Сваки који призна Мене пред људима“, говори нам данас Спаситељ у Јеванђељу, „признаћу и ја њега пред оцем Својим Који је на небесима. А ко се дорекне мене пред људима, одрећи ћу се и Ја њега пред Оцем Својим Који је на небесима (Мт. 10, 32 – 33). Управо ова верност пред лицем страдања, пред лицем смрти је оно што светитеља чини светитељем. Бити верујући значи бити веран и Црква је једино тиме жива. Данас треба да чујемо Спаситељеве речи о томе да се можемо одрећи од Христа и бити лишени Царства светости, живота вечног.

Како се одричемо? Одричемо се од Христа речима, када говоримо да Га не познајемо. Можемо ли ми рећи овако нешто?! Како је једна жена говорила, говорила у покајању, да када је три-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

десетих година био попис становништва, на месту где је у анкети било питање о вероисповести, написала је „Неверујућа“. И милиони оних који су можда ишли у цркву, тих страшних година су се одрекли од

Христа?“ „Да“, одговорио је он, „али не фанатично“. Ово је значило да су његова вера и верски живот једно, а живот у свету другог и да се једно другога не тиче. Свет може да остане спокојан, овај му интелектуалац неће при-

Плашите се Бога. Бог се не да обмањивати (Гал. 6;7), не може се преварити, и оштро кажњава ако види неискреност. Према томе, будите опрезни. Кад сте непослушни и кад прикривате своја сагрешења, супротставите се тиме што ћете то отворено признати током исповести. Не допустите да вас надвлада егоизам, који ће учинити да прикривате истину и да останете непоправљени и острашћени.

Будите опрезни; време пролази, протиче, и смрт долази у онај час кад је не очекујемо. На тај начин одлазимо неспремни и нечисте савести, која ће нас осудити на страшном суду Божијем.

Поправите се у свему уколико желите да видите добре дане бестрашћа и мира.

старац Јефрем Аризонски

свога Господа.

Ово одрицање може наизглед да не буде директно. У Старечнику има прича о једном монаху који је по послушању пошао у град, да би купио нешто за манастир. Тамо је срео једног јеврејина, јако речитог, који је почео да му говори о својој вери. Он га је слушао и некако одсутно и незаинтересовано му рекао: „Можда је и истина то што ти говориш“. Када се вратио у манастир његов духовни отац му је рекао: „Ниси више хришћанин. Одрекао си се Господа. Какав само мрак видим у твојој души!“

Ово одрицање може бити и такво какво је било код једног веома ученога, богословски веома образованог човека. Једном су га питали како он, тако просвећен, тако образован може да верује у Бога: „Да ли заиста верујете у

чинити никакве непријатности својом вером, неће узнемирити свет ничим што би захтевало да свет почне да уважава те, за свет смутљиве принципе, на којима почива вера овог човека.

Морамо савршено да схватимо да смо ми верници само онда када се разликујемо од света. Сама реч „свети“ значи „онај који се разликује од света“, „свети“ је онај који је посвећен Богу и зато се разликује од других људи.

Најужасније је то када се не разликујемо од њих. Пре неколико година многи су хришћани спокојно могли да дају своју децу у пионире, комсомолце, чак се и не замисливши над тиме да је то учешће у организацији која званично и обавезно исповеда атеизам, односно индиректно одрицање од Бога. Исто као што су данас многи од нас спремни да

своју децу шаљу на некакве разбирнице, на некакве програме, телевизијске и друге, а још пре на глобалне програме васпитања уз потпуно потирање оног најважнијег што је у човеку – разума, стида и савести. А поврх свега, називамо себе верницима.

Ми живимо у свету, али смо призвани да се не сливамо са овим светом, да се не мешамо са њиме. Можемо побеђивати свет само оним чиме се разликујемо од света, то јест Божијим присуством у нама, ониме што је Христово, Божанско и заиста човечанско, што не уступа зверитрулежи ништа од наше вере.

Још се од Христа може одрећи не речима, већ ћутањем. Опет и опет нам живот даје могућност да се заузмемо за нашег Господа када је он изнова поруган, када је изнова унаоколо њега безбожничтво, гатарство, богохуљење. Да је нам се могућност да иступимо против зла, већ отворено наступајућег, у коме је очигледно присуство ђавола, човекоубице, оца лажи. А ми ћутимо!? Када се отворила могућност да Црква говори, када су објавили, тобож слобода, није ли то била једино слобода да се говори полуистина, полулаж, само лаж а никако реч истине!

Раније су Цркву називали Црквом тишине, јер су њена уста насилно била затварана. Али зар и сада она може да буде Црква тишине?! Да је Црква од самог почетка такозване перестројке, подигла свој глас против овог застрашујућег, сатанског оскрнављења, које се дешава у нашој

отаџбини, а не ћутала, свакако би много тога сада било другачије. Тада би ауторитет Цркве био најузвишенији, по свим социолошким истраживањима. Људи су за време безбожног комунизма изгладнели за речју узвишене истине, тада је нечистота још увек ужасавала, шокирала нормалну свест, још увек нису навикли на њега као што је то случај сада. То што је запуштено, више се неће повратити. И уколико сада наставимо да ћутимо, да чувамо ову „тишину“, која се у очима јавности може тумачити као слагање са безакоњем, свакако да неће бити добро ни нама нити икоме ко од Цркве очекује спасење.

Али постоји још и одрицање од Христа свим својим животом. Живимо тако да се непрестано одричемо од Христа. Исувише често испадамо само слушаоци Речи Божије, а не њени извршиоци. „Јер се“, као што свети апостол Павле каже у вези управо оваквог одрицања, „име Божије због вас хули међу незнабошцима“ (Рим. 2, 24). И свакако, уколико се све речи о истини, о чистоти, о љубави, које изговарамо, не остварују у нашем животу, оне изазивају подозрње код оних који нас слушају. И име Божије и Црква Христова се изнова подвргавају несрећи.

Ово исповедање, ова верност Христу скупо кошта. Као што Христос каже у Јеванђељу: „Ко хоће да буде мој ученик, нека узме крст“. Ово значи да ми стално стојимо пред избором, стално смо позвани да принесемо на жр-